

Роман Григорович, напевне, не погодився б із думкою про сумнівні гідності обраної ним п'єси, бо вважає Ж.Жене другим після Шекспіра, а В. Францескі кращим від Іонеско та Беккета. Мовляв, п'єса про придурка не просто констатує абсурдність світу, а й пропонує вихід. Інша справа, який.

Вихід справді своєрідний - божевілля, доходжале дитинство. Віктюк тут непослідовний. Його власні декларації щодо цілей мистецтва полягають у закликах відволікати від жахливого життя, тішити красою, добром та любов'ю. У кожному разі, це висловлюється під час творчих зустрічей з глядачами. Актори - учасники вистави вважають своїм обов'язком розповісти про щастя працювати з видатним режисером сучасності. Такий "культ особи" здавався мені незрозумілим, поки не було можливості по-знайомитись із протилежною точкою зору. Маю на увазі колишнього актора театру Р.Віктюка С.Виноградова (того, що виконує роль Мадам у "Служницях").

Він вважає, немов би Віктюк насправді продав душу дияволу

Роман Віктюк.

й не має нічого спільного з тим натхненним постановником, який був кумиром публіки кілька років тому. Цей вислів легше за все було б відкинути як вкрай некоректний і порадити актору з'ясовувати стосунки з режисером приватним чи-

лише у пекло?

Маестро, не треба з розпустою боротися розбещеними методами. Жене не Шекспір, Францескі не Беккет, а Маркіз де Сад не Месія нового століття. Будьте ласкаві, почніть репетицію з самого початку.

Безсмертна комедія Шекспіра

Не так часто на театральних афішах Києва з'являються вистави за Шекспіром. Не тому, що сучасні режисери не люблять п'єс великого англійця. Скоріше, причина в тому, що ставити їх - це велика відповідальність. Адже твори випробовують і режисера, і акторів на професійну дієздатність, за ними - велика сценічна традиція, а, крім того, будь-яка класика потребує всебічної підготовки, великої майстерності й повної віддачі. На початку жовтня в Українському драматичному театрі імені І.Я.Франка відбулася прем'єра вистави за п'єсою В.Шекспіра "Приборкання норовливої" (постановник скористався двома перекладами твору українською - Івана Кочерги та Юрія Лісняка). Здійснив виставу

Сергій Данченко. Сценографія та костюми Андрія Александровича-Дочевського, музика - Сергія Бедусенка (використано також фрагменти з творів італійського композитора Ніно Рота). Художник по світлу - Володимир Ліщинський. Допомагав постановникові режисер-стажист Сергій Кляпньов. Роль Петруччо виконав актор театру Олексій Богданович, Катаріну зіграла Тетяна Олексенко. У виставі також взяли участь актори-франківці - Володимир Коляда, Остап Спупка, Віталій Савчук, Ірина Дворянин, Лариса Красовська, Василь Мазур, Станіслав Станкович та Михайло Крамар.

Кореспондент "Кіно-Театру".

мистецька
хроніка